

[Dahlggaard.]

huset for at nævne nogle eksempler. Og der siges, at der skal slås til straks.

Som sagt: det kan ikke være den rigtige forklaring, for så havde vi naturligvis også fået den i folketingets udvalg.

Vi fik imidlertid andre forklaringer. Vi fik at vide, at nu skulle der forhandles, og det var bedre at forhandle med en gennemført lov som grundlag end med et lovforslag som grundlag, og vi fik yderligere at vide, at det på indeværende tidspunkt ville være forkert at fastsætte kriterier for de former for brugskreditter, som vil blive omfattet af en eventuel regulering, idet dennes nærmere udformning må afhænge af de forhandlinger, der skal føres med banker og sparekasser om ordningens tilrettelæggelse. Der er altså tale om, at her er en lovgivning, som skal gennemføres som grundlag for, at man kan gå i gang med nogle forhandlinger, som jo ingenlunde er aldeles ukomplicerede, og derfor går jeg ud fra, at den forklaring, Kristeligt Dagblad i dag kommer med, ikke kan være den rigtige.

Det skal erkendes, og det skal værdsættes, at økonomiministeren og hans administration har sat alle sejl til for at give en så fyldig og dækkende besvarelse af udvalgets spørgsmål, som det overhovedet har været muligt. Netop på denne baggrund er det foruroligende, at det er så tyndt og så utilfredsstillende, hvad der har kunnet oplyses om grundlaget for og betydningen af denne lovgivning. Det er jo faktisk sådan, at et meget stort antal af de besvarelser, vi har fået, selv på ret elementære spørgsmål, er en let omskrivning af ordene: vi ved det ikke. Det er tydeligt, at man med lovforslaget befinder sig på et område, hvor ministeren og hans administration savner helt elementære statistiske oplysninger, savner erfaringer, savner kendskab til de begreber og de kriterier, der i givet fald skal arbejdes med.

Man skulle jo tro, at denne aflædthed i det mindste kunne føre til, at man begyndte i det små, men økonomiministerens særprægede argumentation i udvalget er i realiteten gået ud på følgende: nu skal der bygges noget op på et grundlag, som vi ikke rigtig kender; vi befinder os, det er rigtigt, på ukendt grund, men netop derfor skal vi have så vidtgående og så upræcise bemyndigelser som overhovedet muligt, for nu skal

vi jo til at gøre erfaringer. Det er, ligesom man hører økonomiministeren sige til sig selv: af skade bliver man klog, og jeg vil gerne være klog.

Den kritik, der fra alle sagkyndige sider er rettet mod forslaget, forekommer mig at være sønderlemmende. Nationalbankens brev i går er en bemærkelsesværdig nedsabling af forslaget. Det fremgår bl.a. af Nationalbankens brev, at vedrørende det, som jo er det allernyeste af det hele, nemlig den selektive kreditpolitik eller udvælgende kreditpolitik, er det Nationalbankens opfattelse, at forsøg på at påvirke enkelte komponenter af den samlede efterspørgsel ved en selektiv kreditpolitik i form af særlige begrænsninger for dele af pengeinstitutternes udlån ikke på længere sigt vil give væsentlige resultater og vil være vanskeligt kontrollerbare. Ja, det er altså det, som den højeste pengepolitiske myndighed her i landet har at sige om den tanke, der er den eneste virkelige nye i regeringens lovforslag.

Banken har, som det fremgår af, hvad både hr. Nyboe Andersen og hr. Stetter har været inde på, tydeligvis været bekymret for, at loven kan føre til, at Nationalbankens initiativret og initiativforpligtelse på det kreditpolitiske område i praksis — i hvert fald i praksis — vil blive alvorligt svækket. Vi har i udvalget boret i dette spørgsmål, vi har stillet spørgsmål til ministeren, og vi har også her i formiddag fået en besvarelse fra ministeren. Hvad går så den besvarelse ud på? Den går ud på, at det ikke kan antages, at lovforslaget ændrer Nationalbankens beføjelser i henhold til Nationalbankloven af 1936. Det siges, at ved loven skabes der lovmæssigt grundlag for reguleringer, som ligger på linje med de i lovforslaget nævnte, og der peges i den forbindelse bl.a. på, at Nationalbanken har ønsket bestemmelser om kassebindingsregler. Det lyder alt sammen meget godt, men det skyder jo ved siden af, for de bemyndigelser, som i forvejen foreligger på det kreditpolitiske område i henhold til lov om Danmarks Nationalbank, det er jo bemyndigelser til Nationalbanken, hvorimod kompetencen ifølge det lovforslag, vi beskæftiger os med i dag, gives til økonomiministeren. Efter Nationalbankloven er det sådan, at Danmarks Nationalbank har til opgave at opretholde et sikkert pengevæsen her i landet samt at lette og regulere